

РЕШЕНИЕ

№ 4983

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 27.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11431** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], като в хода на производството е конституиран като правопреемник – [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес - Г., [улица], ет. 1, ап. 4, чрез адв. Х. М., срещу Ревизионен акт № 23-1102247 / 16. 05. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 2046 / 16. 11. 2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, с ново наименование - „Обжалване и данъчно - осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1008042 от 27. 09. 2010 г., изменена със ЗВР № 1102247 / 21. 02. 2011 г., издадени от Е. Д. – на длъжност началник сектор

„Ревизии” в Дирекция „Контрол”, при ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 22. 03. 2007 г. - 31. 08. 2010 г., корпоративен данък за периода 02. 03. 2006 г. – 31. 12. 2009 г., данък по чл. 34,35 и 36 от ЗКПО за периода 02. 03. 2006 г. – 31. 12. 2006 г. и данък по чл. 194,195 и 204 от ЗКПО за периода 01. 01. 2007 г.- 31. 12. 2009 г. Ревизията е следвало да приключи до 25. 03. 2011 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 23-1102247 от 11. 04. 2011 г., връчен на упълномощено лице на 29. 04. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 23-112247_1 / 13. 05. 2011 г., е определена М. К. П., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № 23-1102247 / 16. 05. 2011 г., връчен на упълномощено лице на 27. 05. 2011 г.

С жалба вх. № 53-06-2010 / 10. 06. 2011 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с да 3 месеца.

С Решение № 2046 / 16. 11. 2011 г. на директора на Дирекция „О.” – С., ревизионния акт е потвърден, като в една част преписката е върната за нова ревизия.

С жалба вх. № 53-00-728 / 30. 11. 2011 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „О.” част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № 23 - 1102247 / 16. 05. 2011 г., изд. от орган по приходите при ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 2046 / 16. 11. 2011 г. на директора на Дирекция „О.” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 28 592 лв. и са определени лихви за забава в размер на 57 056,58 лв. (с решението на решаващия орган е отменен РА за месеци 03. и 04. 2007 г., включително и в частта на непризнатия данъчен кредит в общ размер на 1200 лв.) и лихви за забава по фактури издадени от [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото не са налице доказателства за датата на връчване на решението на решаващия орган, поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен

кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по 13 бр. фактури подробно описани в РА с предмет „услуга по договор”, „продажба”, „посредничество” и „консултация по договор”, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, е извършена насрещна проверка на доставчика, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-35-1008042-02 / 14. 12. 2010 г., който е представил документи и писмени обяснения. Представени са копие от фактурите, с изключение на фактура 750 / 23. 03. 2007 г., договор за посредничество от 03. 07. 2009 г. и оборотни ведомости.

В хода на административното обжалване от страна на жалбоподателя са представени допълнително договор за предоставяне на услуги за организиране на развлекателни мероприятия от 05. 04. 2006 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, тристранно споразумение за заместване на страна по договор от 05. 12. 2006 г. и приемо-предавателни протоколи за извършена услуга.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби, с изключение на фактура 750 / 23. 03. 2007 г. В същото време, вещото лице не е установило контакт с доставчиците и не може да даде заключение относно редовното водене на счетоводството и дали са отчетени приходи от продажбите. Видно, е че макар издадените фактури да са на обща стойност 106 800 лв., са налице данни за плащане само в размер на 10 200 лв. В оборотните ведомости няма данни за назначени лица от страна на [фирма] (това е отразено и в протокола за извършена насрещна проверка), като освен това няма данни дружеството да има осчетоводени ДМА и материали.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик.

В случая, доколкото се касае за услуги по договор и консултантски услуги, следваше да са налице доказателства, че доставчика е разполагал с необходимия персонал за извършването им, както и в какво точно се състоят тези консултантски услуги. По делото не са представени доказателства, нито къде са извършени тези услуги, нито то какъв начин са извършени. В тази връзка договора за посредничество от 03. 07. 2009 г., може евентуално да касае само една от издадените фактури, тъй като същия е със срок за изпълнение 1 месец и освен това повечето фактури са от преди датата на сключването му.

Представените в хода на административното обжалване договори, като частни писмени документи нямат обвързваща съда доказателствена сила и няма достоверна дата, тъй като е следвало да се представят още в хода на ревизията. В тази връзка представените приемо –предавателни протоколи за извършена услуга, отново не доказват действително извършената услуга, тъй като всички касаят извършването на

една и съща дейност (без да е посочено къде е извършена), но тази дейност е невъзможна без наличието на персонал, с който безспорно е доказано, че не разполага доставчика.

По отношение на фактура № 31 / 19. 07. 2007 г., касаеща извършена продажба, няма никакви доказателства за това каква стока е продадена, къде е предадена, начин на придобиване и въобще доказателства за реалността на доставката.

Липсата на всякакви документи, удостоверяващи извършването на облагаема доставка, води до извода за липсата на осъществена такава, поради което правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по 13 бр. фактури подробно описани в РА, с предмет „консултантска услуга”, „услуга по договор” и „посредничество”, издадени от [фирма], като правопреемник на [фирма].

В хода на ревизията, е извършена насрещна проверка на доставчика, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-35-1008042-02 / 23. 12. 2010 г., който е представил документи и писмени обяснения. Представени са копие от фактурите, договор за консултантска и счетоводна услуга от 22. 01. 2007 г., анекс към договора от 19. 01. 2009 г. и оборотни ведомости.

В хода на административното обжалване от страна на жалбоподателя са представени допълнително тристранно споразумение за заместване на страна по договор от 01. 07. 2007 г. и приемо-предавателни протоколи за извършена услуга.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби. В същото време, вещото лице не е установило контакт с доставчиците и не може да даде заключение относно редовното водене на счетоводството и налице ли са отчетени приходи от продажбите. Не са налице данни за заплащането на стойността на фактурите и заплащането на данъка. По данни от НАП са налице данни за наети 15 човека, както и за заведени обороти по сметки ДМА и материали.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик.

В случая, доколкото се касае за услуги по договор и консултантски услуги, макар и да са налице доказателства, че доставчика е разполагал с необходимия персонал, не са

налице такива доказателства по отношение на реално извършените консултации. Не са представени никакви данни за извършени разработки, представляващи консултации, в каква област са извършвани и по какъв начин. Видно от сключения договор от 22. 01. 2007 г. доставчика се е задължил да разработи стратегия с оглед конкретно поставено му задание, но по делото не се представиха доказателства нито за дадено задание, нито за изготвена стратегия. Следва да се отбележи и че по договора (л. 9, ал. 1), годишното възнаграждение е в размер на 6000 лв., докато представените фактури са на стойност, която многократно я надхвърля.

В същото време, представените приемо –предавателни протоколи за извършена услуга, отново не доказват действително извършената услуга, тъй като всички касаят извършването на една и съща дейност, а именно- консултации и изпълнение на маркетинг, реклама и счетоводни и финансови консултации. Видно обаче от издадените фактури, някои касаят посредничество или посредничество при извършване на мероприятие, като не става ясно в какво се състои това посредничество и откъде идва разликата с протоколите, за приемането на тази работа.

Липсата на всякакви документи, удостоверяващи извършването на облагаема доставка, води до извода за липсата на осъществена такава, поради което правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

По делото, въпреки дадените указания при насрочване на делото, за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, жалбоподателят не представи нови доказателства, поради което жалбата му е изцяло неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], с правоприменик – [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № 23-1102247 / 16. 05. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 2046 / 16. 11. 2011 г. на директора на Дирекция „О.” - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 591 (хиляда петстотин деветдесет и един) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: